

Bruksela, 28 września 2020 r.
(OR. en)

11201/20

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2020/0282(NLE)

PECHE 261
UK 55

WNIOSEK

Od:	Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Kancelarii Martine DEPREZ)
Data otrzymania:	28 września 2020 r.
Do:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, sekretarz generalny Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2020) 626 final
Dotyczy:	Wniosek dotyczący DECYZJI RADY w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Konwencji w sprawie ochrony łososia w północnym Oceanie Atlantyckim w odniesieniu do wniosku Zjednoczonego Królestwa o przystąpienie do tej konwencji, oraz w sprawie uchYLENIA decyzji (UE) 2019/937

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2020) 626 final.

Załącznik: COM(2020) 626 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 28.9.2020 r.
COM(2020) 626 final

2020/0282 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Konwencji w sprawie ochrony łososia w północnym Oceanie Atlantyckim w odniesieniu do wniosku Zjednoczonego Królestwa o przystąpienie do tej konwencji, oraz w sprawie uchylenia decyzji (UE) 2019/937

UZASADNIENIE

1. PRZEDMIOT WNIOSKU

Niniejszy wniosek dotyczy decyzji określającej stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej na forum organu ustanowionego Konwencją w sprawie ochrony łososia w północnym Oceanie Atlantyckim¹ („konwencja NASCO”) w związku z przystąpieniem – na podstawie własnego uprawnienia w trakcie okresu przejściowego – Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej („Zjednoczone Królestwo”) do tej konwencji.

2. KONTEKST WNIOSKU

Dnia 29 marca 2017 r. Zjednoczone Królestwo powiadomiło Radę Europejską o zamiarze wystąpienia z Unii na podstawie art. 50 Traktatu o Unii Europejskiej.

Unia i Zjednoczone Królestwo wynegocjowały umowę o wystąpieniu na podstawie art. 50 Traktatu o Unii Europejskiej. Umowa o wystąpieniu² weszła w życie w dniu 1 lutego 2020 r., po jej uzgodnieniu w dniu 17 października 2019 r., wraz z deklaracją polityczną określającą ramy przyszłego partnerstwa między UE a Zjednoczonym Królestwem.

W art. 127 ust. 1 umowy o wystąpieniu przewidziano okres przejściowy, w którym prawo Unii nadal będzie miało zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i na jego terytorium („okres przejściowy”). Okres przejściowy kończy się w dniu 31 grudnia 2020 r. Art. 129 ust. 1 umowy o wystąpieniu stanowi, że w okresie przejściowym Zjednoczone Królestwo jest związane zobowiązaniami wynikającymi z umów międzynarodowych zawartych przez Unię, przez państwa członkowskie działające w jej imieniu lub przez Unię i państwa członkowskie działające wspólnie. Art. 129 ust. 3 umowy o wystąpieniu stanowi, że zgodnie z zasadą lojalnej współpracy w okresie przejściowym Zjednoczone Królestwo powstrzymuje się od wszelkich działań lub inicjatyw, które mogłyby zaszkodzić interesom Unii, szczególnie w ramach wszelkich organizacji międzynarodowych, agencji, konferencji lub forów, których Zjednoczone Królestwo jest stroną na podstawie własnego uprawnienia.

Unia poinformowała swoich partnerów międzynarodowych o szczegółowych ustaleniach przewidzianych w umowie o wystąpieniu. Umowa stanowi, że w okresie przejściowym Zjednoczone Królestwo będzie traktowane jak państwo członkowskie do celów umów międzynarodowych zawartych przez Unię.

Konwencja NASCO ma obecnie zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa, ponieważ Unia jest jedną z umawiających się stron tej konwencji. Stan ten ulegnie zmianie w dniu, od którego Zjednoczone Królestwo nie będzie już objęte konwencją NASCO jako państwo członkowskie Unii.

Głównym celem konwencji NASCO jest przyczynianie się, poprzez konsultacje i współpracę, do ochrony, odbudowy, zwiększania zasobów łososia podlegających tej konwencji i do racjonalnego zarządzania nimi, z uwzględnieniem najlepszych dowodów naukowych jej dostępnych. Konwencja NASCO weszła w życie dnia 1 października 1983 r. Rada Unii Europejskiej jest depozytariuszem konwencji NASCO.

¹ *Dz.U. L 378 z 31.12.1982, s. 24.*

² Umowa o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. C 384I z 12.11.2019, s. 1).

W swoim piśmie z dnia 28 lutego 2019 r. Zjednoczone Królestwo przedłożyło przewodniczącemu rady NASCO wniosek o zatwierdzenie swego przystąpienia do konwencji NASCO. W dniu 11 marca 2019 r. sekretariat NASCO powiadomił zatem o tym wszystkie strony konwencji, w tym Komisję Europejską. Zgodnie z art. 17 konwencji NASCO, aby przystąpienie Zjednoczonego Królestwa uznano za ważne, konieczne jest uprzednie zatwierdzenie przez radę NASCO.

Zjednoczone Królestwo wyjaśniło, że złożyło ten wniosek w ramach planowania ewentualnościowego na wypadek niezawarcia umowy o wystąpieniu. W swoim wniosku Zjednoczone Królestwo sprecyzowało, że „[w] przypadku gdyby umowa o wystąpieniu została podpisana, ratyfikowana i zatwierdzona [...], Zjednoczone Królestwo wstrzyma złożenie swojego instrumentu przystąpienia na rzecz członkostwa w NASCO na podstawie własnego uprawnienia, ze skutkiem od momentu swego wystąpienia z Unii Europejskiej”.

W dniu 27 maja 2019 r. Rada przyjęła decyzję (UE) 2019/937³ w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Konwencji NASCO w odniesieniu do wniosku Zjednoczonego Królestwa o przystąpienie do tej konwencji. Decyzją tą poparto przystąpienie Zjednoczonego Królestwa do konwencji NASCO, ale zatwierdzenie miało nastąpić od momentu, w którym prawo Unii przestanie mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa.

Zgodnie z art. 129 ust. 4 umowy o wystąpieniu w okresie przejściowym Zjednoczone Królestwo może negocjować, podpisywać i ratyfikować umowy międzynarodowe w imieniu własnym w obszarach należących do wyłącznej kompetencji Unii, pod warunkiem że takie umowy nie wejdą w życie ani nie będą stosowane w okresie przejściowym, chyba że Unia wyrazi na to zgodę. W decyzji Rady 2020/135⁴ określono warunki i procedury udzielania takiej zgody.

Pismem z dnia 3 kwietnia 2020 r. Zjednoczone Królestwo powiadomiło Komisję Europejską o swoim zamiarze związania się, w imieniu własnym, konwencją NASCO.

W dniu 9 lipca 2020 r. sekretariat otrzymał e-mail od Rady Unii Europejskiej (depozytariusza konwencji NASCO), zawierający wniosek Zjednoczonego Królestwa o przystąpienie do konwencji NASCO oraz pismo do przewodniczącego NASCO. Informacja ta została rozesłana w dniu 24 lipca 2020 r. W piśmie skierowanym do przewodniczącego stwierdzono, że „Zjednoczone Królestwo zamierza przystąpić do konwencji w sposób zgodny ze swoimi zobowiązaniami wynikającymi z umowy o wystąpieniu [...]”.

Decyzja wykonawcza Rady XXX⁵ upoważnia Zjednoczone Królestwo do związania się, w imieniu własnym, konwencją NASCO, jako że warunki określone w art. 3 ust. 1 decyzji (UE) 2020/135 są spełnione.

³ Decyzja Rady (UE) 2019/937 z dnia 27 maja 2019 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Konwencji w sprawie ochrony łososia w północnym Oceanie Atlantyckim w odniesieniu do wniosku Zjednoczonego Królestwa o przystąpienie do tej konwencji (Dz.U. L 149 z 7.6.2019, s. 61).

⁴ Decyzja Rady (UE) 2020/135 z dnia 30 stycznia 2020 r. w sprawie zawarcia Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. L 29 z 31.1.2020, s. 1).

⁵ Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2020/XXX z dnia [data] r. w sprawie wyrażenia zgody na związanie się przez Zjednoczone Królestwo, w imieniu własnym, określonymi umowami międzynarodowymi w obszarze wspólnej polityki rybołówstwa Unii, które mają wejść w życie lub być stosowane w okresie przejściowym (Dz.U. L xxx z xxx, s. xxx).

2.1. Organizacja do Spraw Ochrony Łososia Północnoatlantyckiego

Organizacja do Spraw Ochrony Łososia Północnoatlantyckiego jest organizacją międzynarodową ustanowioną na mocy konwencji NASCO. Została ustanowiona z uwzględnieniem przepisów szczegółowych dotyczących gatunków ryb anadromicznych określonych w art. 66 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 roku („UNCLOS”)⁶.

Konwencja ma zastosowanie do stad dzikiego łososia migrującego poza obszary podlegające jurysdykcji państw nadbrzeżnych północnej części Oceanu Atlantyckiego w zakresie rybołówstwa, leżące na północ od 36°N szerokości geograficznej północnej, na obszarze będącym w zasięgu jego migracji.

NASCO jest zatem odpowiedzialna za regulowanie połowów dzikiego łososia w wodach północnego Atlantyku. Zajmuje się również kwestiami dotyczącymi ochrony stad dzikiego łososia. W szerszym kontekście NASCO określa również dodatkowe środki w odniesieniu do wód podlegających jurysdykcji umawiających się stron w celu zapewnienia przetrwania dzikiego łososia atlantyckiego.

NASCO posiada osobowość prawną i w stosunkach z innymi organizacjami międzynarodowymi oraz na terytoriach umawiających się stron korzysta z takiej zdolności prawnej, jaka jest konieczna do wykonywania jej funkcji i realizacji jej celów.

2.2. NASCO

NASCO składa się z rady, trzech komisji regionalnych (Komisji Północnoamerykańskiej, Komisji Północno-Wschodniego Atlantyku i Komisji Zachodniej Grenlandii) oraz sekretariatu. W skład rady wchodzi przedstawiciele wszystkich umawiających się stron konwencji: Kanady, Danii (w odniesieniu do Wysp Owczych i Grenlandii), Unii Europejskiej, Norwegii, Federacji Rosyjskiej i Stanów Zjednoczonych Ameryki. Francja (w odniesieniu do St. Pierre i Miquelon) uczestniczy w posiedzeniach NASCO w charakterze obserwatora.

Unia Europejska jest stroną konwencji NASCO, ponieważ jej przedmiot wchodzi w zakres wspólnej polityki rybołówstwa, w odniesieniu do której Unia ma wyłączne kompetencje. Państwa członkowskie są objęte konwencją NASCO na podstawie prawa Unii.

Unia Europejska jest pełnoprawnym członkiem zarówno Komisji Północno-Wschodniego Atlantyku, jak i Komisji Zachodniej Grenlandii. W ramach Komisji Północnoamerykańskiej Unia Europejska ma prawo przedkładać wnioski w sprawie środków regulacyjnych dotyczących stad dzikiego łososia pochodzących z terytoriów Unii oraz głosować w ich sprawie. Z tego względu Unię uznaje się za członka tej komisji w zakresie, w jakim chodzi o rozpatrywanie takich wniosków.

2.3. Planowany akt NASCO

Każde państwo, które sprawuje jurysdykcję w zakresie rybołówstwa na północnym Oceanie Atlantyckim lub z którego pochodzą stada łososia, może przystąpić do konwencji NASCO, pod warunkiem zatwierdzenia przez radę NASCO.

W swoim piśmie z dnia 28 lutego 2019 r. Zjednoczone Królestwo przedłożyło przewodniczącemu rady NASCO wniosek o zatwierdzenie swego przystąpienia do konwencji NASCO. W dniu 11 marca 2019 r. sekretariat NASCO powiadomił o tym wniosku wszystkie strony konwencji, w tym Komisję Europejską. Zgodnie z art. 17 konwencji NASCO, aby

⁶ Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawie morza (Dz.U. L 179 z 23.6.1998, s. 3).

przystąpienie Zjednoczonego Królestwa uznano za ważne, konieczne jest uprzednie zatwierdzenie przez radę NASCO.

Decyzje rady NASCO podejmowane są większością trzech czwartych głosów obecnych i oddających głos za lub przeciw. Głosowanie może zostać przeprowadzone tylko wtedy, gdy obecne są dwie trzecie członków rady.

Instrumenty zatwierdzenia lub przystąpienia mają być złożone u depozytariusza. W odniesieniu do każdej strony przystępującej do konwencji NASCO, po złożeniu wymaganych instrumentów ratyfikacji, zatwierdzenia lub przystąpienia, konwencja wchodzi w życie z dniem złożenia instrumentu przystąpienia.

3. STANOWISKO, JAKIE NALEŻY ZAJĄĆ W IMIENIU UNII

Niniejsza decyzja Rady ma na celu umożliwienie Komisji wyrażenie zgody, w imieniu Unii, na przystąpienie Zjednoczonego Królestwa do konwencji NASCO.

Głównym celem wspólnej polityki rybołówstwa, określonym w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013⁷, jest zapewnienie, aby działalność połowowa była zrównoważona pod względem środowiskowym, gospodarczym i społecznym oraz by była zarządzana w sposób spójny z celami, które dotyczą osiągnięcia korzyści gospodarczych, społecznych i w zakresie zatrudnienia oraz przywrócenia i utrzymania stad ryb powyżej poziomów, które mogą zapewnić maksymalny podtrzymywalny połów, a także aby przyczyniała się do bezpieczeństwa zaopatrzenia w żywność.

W interesie Unii leży, aby Zjednoczone Królestwo współpracowało w zakresie zarządzania stadami łososia i w pełni przestrzegało postanowień konwencji UNCLOS, Porozumienia Narodów Zjednoczonych w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r., odnoszących się do ochrony międzystrefowych zasobów rybnych i zasobów rybnych masowo migrujących oraz zarządzania nimi z dnia 4 sierpnia 1995 r.⁸ („porozumienie UNFSA”), oraz wszelkich innych umów międzynarodowych lub norm prawa międzynarodowego.

Na podstawie art. 66 UNCLOS państwa, z których rzek pochodzą stada anadromiczne, mają podstawowy interes związany z tymi stadami i ponoszą za nie odpowiedzialność. Państwo, z którego pochodzą stada anadromiczne, musi zapewnić ich ochronę poprzez wprowadzenie odpowiednich środków regulacyjnych w odniesieniu do połowów we wszystkich wodach wewnętrznych w obrębie zewnętrznych granic swojej wyłącznej strefy ekonomicznej. W przypadku gdy stada anadromiczne migrują do wód wewnętrznych lub przez wody wewnętrzne w obrębie zewnętrznych granic wyłącznej strefy ekonomicznej danego państwa innego niż państwo pochodzenia, państwo takie musi współpracować z państwem pochodzenia w celu ochrony tych stad i zarządzania nimi.

Państwo pochodzenia stad anadromicznych i inne państwa poławiające te stada muszą dokonać ustaleń na potrzeby wdrożenia art. 66 UNCLOS. Taką współpracę można nawiązać w ramach regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem.

⁷ Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22.

⁸ Porozumienie w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 roku, odnoszących się do ochrony międzystrefowych zasobów rybnych i zasobów rybnych masowo migrujących i zarządzania nimi – deklaracja kompetencji Wspólnoty Europejskiej – oświadczenie wyjaśniające (Dz.U. L 189 z 3.7.1998, s. 17).

Zjednoczone Królestwo, jako państwo pochodzenia i państwo sprawujące jurysdykcję w zakresie rybołówstwa, ma uzasadnione interesy w obszarze konwencji NASCO, jako że wody znajdujące się w wyłącznej strefie ekonomicznej Zjednoczonego Królestwa i sąsiadujące z nimi pełne morze należą do obszaru konwencji NASCO.

Przystąpienie Zjednoczonego Królestwa do konwencji NASCO umożliwi temu państwu współpracę w zakresie środków zarządzania łososiem i jego ochrony, z należyтым uwzględnieniem praw, interesów i obowiązków innych państw oraz Unii Europejskiej, oraz zapewni, by działalność połowowa nie powodowała niezrównoważonej eksploatacji stada lub stad.

Biorąc pod uwagę uzasadnione interesy połowowe Zjednoczonego Królestwa na obszarze konwencji NASCO, spoczywający na tym państwie obowiązek współpracy w zakresie zarządzania rybołówstwem oraz konieczność zapewnienia wiążącego charakteru decyzji NASCO po przystąpieniu Zjednoczonego Królestwa do konwencji, Komisja zaleca wyrażenie zgody na wniosek Zjednoczonego Królestwa.

Proponuje się, aby Komisja została upoważniona do poinformowania przewodniczącego rady NASCO o stanowisku Unii popierającym przystąpienie Zjednoczonego Królestwa, od momentu gdy prawo Unii przestanie mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa, i do głosowania zgodnie z tym stanowiskiem w ramach rady NASCO podczas głosowania w sprawie członkostwa Zjednoczonego Królestwa.

Należy uchylić decyzję (UE) 2019/937, aby Unia mogła wyrazić zgodę na przystąpienie Zjednoczonego Królestwa do konwencji przed zakończeniem okresu przejściowego.

4. PODSTAWA PRAWNA

4.1. Proceduralna podstawa prawna

4.1.1. Zasady

W art. 218 ust. 9 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przewidziano decyzje ustalające „stanowiska, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć akty mające skutki prawne, z wyjątkiem aktów uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy”.

Pojęcie „akty mające skutki prawne” obejmuje akty, które mają skutki prawne na mocy przepisów prawa międzynarodowego. Obejmuje ono ponadto instrumenty, które nie są wiążące na mocy prawa międzynarodowego, ale mogą „w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść przepisów przyjętych przez prawodawcę Unii”⁹.

4.1.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Każde państwo, które sprawuje jurysdykcję w zakresie rybołówstwa na północnym Oceanie Atlantyckim lub z którego pochodzą stada łososia, może przystąpić do konwencji NASCO, pod warunkiem zatwierdzenia przez radę NASCO.

⁹ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 października 2014 r. w sprawie C-399/12 Niemcy przeciwko Radzie, ECLI:EU:C:2014:2258, pkt 61–64.

Decyzje rady NASCO podejmowane są większością trzech czwartych głosów obecnych i oddających głos za lub przeciw. Głosowanie może zostać przeprowadzone tylko wtedy, gdy obecne są dwie trzecie członków rady NASCO.

Przystąpienie następuje przez złożenie depozytariuszowi dokumentu przystąpienia i staje się skuteczne w dniu otrzymania przez depozytariusza tego dokumentu.

Depozytariusz informuje wszystkich sygnatariuszy konwencji i wszystkie strony, które do niej przystąpiły, o złożeniu dokumentów zatwierdzenia lub przystąpienia i zawiadamia ich zarówno o dacie wejścia w życie konwencji, jak i o stronach, w stosunku do których wchodzi ona w życie.

Przystąpienie Zjednoczonego Królestwa po wejściu w życie będzie wiążące na mocy prawa międzynarodowego zgodnie z art. 17 ust. 3 konwencji NASCO i będzie mogło w decydujący sposób wpłynąć na treść przepisów UE.

Planowany akt nie uzupełnia ani nie zmienia ram instytucjonalnych konwencji NASCO. W związku tym proceduralną podstawą prawną proponowanej decyzji jest art. 218 ust. 9 TFUE.

4.2. Materialna podstawa prawna

4.2.1. Zasady

Materialna podstawa prawna decyzji na podstawie art. 218 ust. 9 TFUE zależy przede wszystkim od celu i treści aktu, w którego kwestii ma być zajęte stanowisko w imieniu Unii. Jeżeli akt ma kilka celów lub kilka elementów składowych, a jeden z tych celów lub elementów da się określić jako główny, zaś pozostałe mają jedynie pomocniczy charakter, decyzja przyjęta na mocy art. 218 ust. 9 TFUE musi mieć jedną materialną podstawę prawną, tj. podstawę, której wymaga główny lub dominujący cel lub element składowy.

4.2.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Główny cel i treść planowanego aktu odnoszą się do wspólnej polityki rybołówstwa.

Materialną podstawą prawną proponowanej decyzji jest zatem art. 43 TFUE.

4.3. Wniosek

Podstawą prawną decyzji, której dotyczy wniosek, powinien być art. 43 TFUE w związku z art. 218 ust. 9 TFUE.

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Konwencji w sprawie ochrony łososa w północnym Oceanie Atlantyckim w odniesieniu do wniosku Zjednoczonego Królestwa o przystąpienie do tej konwencji, oraz w sprawie uchylenia decyzji (UE) 2019/937

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Konwencja w sprawie ochrony łososa w północnym Oceanie Atlantyckim¹ („konwencja NASCO”) została zatwierdzona decyzją Rady 82/886/EWG² i weszła w życie w dniu 1 października 1983 r.
- (2) Konwencja NASCO ma obecnie zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa, ponieważ Unia jest jedną z umawiających się stron tej konwencji.
- (3) Na podstawie art. 17 ust. 3 konwencji NASCO każde państwo, które sprawuje jurysdykcję w zakresie rybołówstwa na północnym Oceanie Atlantyckim lub z którego pochodzą stada łososa, może przystąpić do tej konwencji, pod warunkiem zatwierdzenia przez radę Organizacji do Spraw Ochrony Łososa Północnoatlantyckiego, ustanowioną na mocy konwencji NASCO.
- (4) W dniu 27 maja 2019 r. Rada przyjęła decyzję (UE) 2019/937³ w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach konwencji NASCO w odniesieniu do wniosku Zjednoczonego Królestwa o przystąpienie do tej konwencji. Decyzją tą poparto przystąpienie Zjednoczonego Królestwa do konwencji NASCO, ale zatwierdzenie miało nastąpić od momentu, w którym prawo Unii przestanie mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa.

¹ Dz.U. L 378 z 31.12.1982, s. 25.

² Decyzja Rady 82/886/EWG z dnia 13 grudnia 1982 r. dotycząca zawarcia Konwencji w sprawie ochrony łososa w północnym Oceanie Atlantyckim (Dz.U. L 378 z 31.12.1982, s. 24).

³ Decyzja Rady (UE) 2019/937 z dnia 27 maja 2019 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Konwencji w sprawie ochrony łososa w północnym Oceanie Atlantyckim w odniesieniu do wniosku Zjednoczonego Królestwa o przystąpienie do tej konwencji (Dz.U. L 149 z 7.6.2019, s. 61).

- (5) Zgodnie z art. 129 ust. 4 Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej w okresie przejściowym Zjednoczone Królestwo może negocjować, podpisywać i ratyfikować umowy międzynarodowe w imieniu własnym w obszarach należących do wyłącznej kompetencji Unii, pod warunkiem że takie umowy nie wejdą w życie ani nie będą stosowane w okresie przejściowym, chyba że Unia wyrazi na to zgodę. W decyzji Rady (UE) 2020/135⁴ określono warunki i procedury udzielania takiej zgody.
- (6) Pismem z dnia 3 kwietnia 2020 r. Zjednoczone Królestwo powiadomiło Komisję Europejską o swoim zamiarze związania się, w imieniu własnym, konwencją NASCO w okresie przejściowym.
- (7) Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2020/XXX⁵ upoważnia Zjednoczone Królestwo do związania się, w imieniu własnym, konwencją NASCO, jako że warunki określone w art. 3 ust. 1 decyzji (UE) 2020/135 są spełnione.
- (8) Na podstawie art. 66 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza („UNCLOS”)⁶ państwa, z których rzek pochodzą stada anadromiczne, mają podstawowy interes związany z takimi stadami i ponoszą za nie odpowiedzialność. Państwo, z którego pochodzą stada anadromiczne, musi zapewnić ich ochronę poprzez wprowadzenie odpowiednich środków regulacyjnych w odniesieniu do połowów we wszystkich wodach wewnętrznych w obrębie zewnętrznych granic swojej wyłącznej strefy ekonomicznej. W przypadku gdy stada anadromiczne migrują do wód wewnętrznych lub przez wody wewnętrzne w obrębie zewnętrznych granic wyłącznej strefy ekonomicznej danego państwa innego niż państwo pochodzenia, państwo takie musi współpracować z państwem pochodzenia w celu ochrony tych stad i zarządzania nimi.
- (9) Aby zapobiegać połowom o nie zrównoważonym charakterze, w interesie Unii leży, aby Zjednoczone Królestwo współpracowało w zakresie zarządzania stadami łososia i w pełni przestrzegało postanowień konwencji UNCLOS, Porozumienia Narodów Zjednoczonych w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r., odnoszących się do ochrony międzystrefowych zasobów rybnych i zasobów rybnych masowo migrujących oraz zarządzania nimi z dnia 4 sierpnia 1995 r.⁷ („porozumienie UNFSA”), oraz wszelkich innych umów międzynarodowych lub norm prawa międzynarodowego.
- (10) Zgodnie z art. 66 UNCLOS państwo pochodzenia stad anadromicznych i inne państwa połowiąjące te stada muszą dokonać ustaleń na potrzeby wdrożenia wspomnianego artykułu. Taką współpracę można nawiązać w ramach regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem.

⁴ Decyzja Rady (UE) 2020/135 z dnia 30 stycznia 2020 r. w sprawie zawarcia Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. L 29 z 31.1.2020, s. 1).

⁵ Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2020/XXX z dnia [data] r. w sprawie wyrażenia zgody na związanie się przez Zjednoczone Królestwo, w imieniu własnym, określonymi umowami międzynarodowymi w obszarze wspólnej polityki rybołówstwa Unii, które mają wejść w życie lub być stosowane w okresie przejściowym (Dz.U. L xxx z xxx, s. xxx).

⁶ Dz.U. L 179 z 23.6.1998, s. 3.

⁷ Dz.U. L 189 z 3.7.1998, s. 14.

- (11) Przystąpienie Zjednoczonego Królestwa do konwencji NASCO umożliwi temu państwu współpracę w zakresie niezbędnych środków zarządzania rybołówstwem i ochrony, z należytym uwzględnieniem praw, interesów i obowiązków innych państw oraz Unii, i pozwoli zapewnić, by działalność połowowa była prowadzona w sposób gwarantujący zrównoważoną eksploatację odnośnych stad łososia.
- (12) Przystąpienie do konwencji NASCO przed upływem okresu przejściowego umożliwi Zjednoczonemu Królestwu pełną realizację zobowiązań wynikających z UNCLOS w odniesieniu do środków ochrony i zarządzania, które wejdą w życie z chwilą zakończenia okresu przejściowego, gdy prawo Unii przestanie mieć do zastosowanie do tego państwa. W interesie Unii leży zatem poparcie wniosku Zjednoczonego Królestwa w sprawie przystąpienia do konwencji NASCO.
- (13) W celu zachowania jasności i pewności prawa należy uchylić decyzję (UE) 2019/937,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w ramach Rady Organizacji do Spraw Ochrony Łososia Północnoatlantyckiego („rada NASCO”) ustanowionej Konwencją w sprawie ochrony łososia w północnym Oceanie Atlantyckim („konwencja NASCO”), polega na poparciu wniosku Zjednoczonego Królestwa o przystąpienie do tej konwencji.
2. Komisja jest upoważniona do głosowania w radzie NASCO w sprawie przystąpienia Zjednoczonego Królestwa do konwencji NASCO oraz w sprawie członkostwa Zjednoczonego Królestwa w Komisji Zachodniej Grenlandii i Komisji Północno-Wschodniego Atlantyku.

Artykuł 2

Decyzja (UE) 2019/937 traci moc.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Komisji.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*